เห็นครั้งแรกตื่นเต้นมาก เพราะเราเคยเห็นแต่ห้องสมุดเล็กๆ

...แล้วก็ทำให้เรารู้ว่าเขาจัดหนังสือเป็นหมวดหมู่ เป็นระเบียบเรียบร้อยมาก

...ช่วงม.๒ ผมก็อาสาช่วยงานอาจารย์ในห้องสมุด จนสนิทกับอาจารย์ที่นั่น ผมเลยใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในห้องสมุด

...หนังสือส่วนใหญ่ที่ผมอ่านก็จะเน้นเรื่องของภาษาอังกฤษ เพราะผมชัดเจนแล้วว่าผมจะเรียนด้านนี้

...อ่านมาเรื่อย จนช่วงม.๒ ปลายๆ ผมก็สังเกตคนที่เขียนหนังสือเก่งๆหลายคนจะวงเล็บหลังชื่อว่า อ.บ.จุฬาฯ ผมก็เริ่มสงสัยว่าคืออะไร

...พอเราโตขึ้นก็เข้าใจว่า อ๋อ---คนนี้เขาจบคณะอักษรฯ จุฬาฯ ผมก็เริ่มมีเป้าหมายแล้วว่า ผมจะต้องเข้าเรียนที่อักษรฯ จุฬาฯให้ได้ และไม่เคยเปลี่ยนเลย"

แต่ก็ถือว่าแปลกมาก เมื่อทราบว่าจิณวัฒน์เลือกสายวิทย์-คณิต ทั้งๆที่โดดเด่นด้านภาษามาตั้งแต่แรก

"ผมคิดดูแล้วว่าภาษาอังกฤษผมไม่แย่หรอก ตอนนี้ก็ดูดีมากๆอยู่แล้ว สามารถอ่านเองได้

...แล้วผมก็มองเห็นจุดบอดของเด็กที่เลือกเรียนสายวิทย์ ว่าเขาเกลียดวิชาเลข ซึ่งตัวผมเองก็เกลียดวิชาเลขนะครับ

...แต่ผมมองว่า ถ้าเราไม่เข้าไปสัมผัสสิ่งที่เราเกลียดเลย โลกเราก็จะแคบ ก็เลยลองเรียนวิทย์ดู

...พอได้มาเรียนจริงๆ โอ้โห---ท้อใจมาก เปิดเทอมมาสอบตก สอบตก สอบตก ชีวิตไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลย เหมือนหัวเราไม่รับด้านนี้เลย

...พอเวลาผ่านไป ก็เริ่มปรับตัวได้ อาศัยหลักการเดิม คืออ่านเยอะ ก็เริ่มจับทางได้ ก่อนสอบจะต้องเตรียมตัวอย่างไร อ่านหนังสืออย่างไร

...การเรียนวิชาไหนๆ จริงๆก็เหมือนกันนะครับ ภาษาอังกฤษถ้าคุณเรียนแกรมม่าอย่างเดียว ไม่เอามาใช้เลย ก็คงเข้าใจยาก

...หรืออย่างวิชาฟิสิกส์ ถ้าท่องแต่สูตร แต่ไม่เคยลองทำโจทย์เลย ก็คงยาก

...หลังจากนั้นผมเกิดความประทับใจขึ้น ผมสามารถเปลี่ยนทัศนคติตัวเองจากที่เกลียดเลขมาก กลายเป็นคนชอบวิชาเลขมาก ตอนม.๖ ได้คะแนนท็อปวิชาเลขด้วยครับ

...ซึ่งประสบการณ์ครั้งนั้นก็ยังคงสอนผมในทุกวันนี้ว่า ถ้าเกิดเราไม่ปิดกั้นตัวเอง แล้วพยายามลงมือทำก่อน ทุกอย่างต้องมีวิธีของมันเอง แต่ละคนก็ใช้วิธีแตกต่างกันไป แล้วถ้าพยายามหามันให้เจอ ทุกคนก็สามารถประสบความสำเร็จได้"

และเมื่อถึงสนามการสอบแข่งขันเข้าศึกษาระดับมหาวิทยาลัย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงเป็นอันดับ ๑ ที่เขาหวัง และกลายเป็นจริงสมใจ

แต่ข่าวน่ายินดีนี้ กลับทำให้ครอบครัวเขาต้องเครียดกับเรื่องค่าใช้จ่าย ที่กำลังจะตามมาอีกมาก

"ถึงแม้ค่าเทอมจุฬาฯ ประมาณเทอมละ ๑๘,๐๐๐ บาท อาจจะดูไม่ได้สูงมาก แต่สำหรับครอบครัวเรา มันเป็นเงินที่ค่อนข้างเยอะมาก

...จำได้ว่าเทอมแรกแม่ต้องไปยืมเงินญาติมา เพื่อให้เราได้ลงทะเบียนเรียน

...ส่วนผมก็กินอยู่อย่างประหยัดมาก ผมอยู่หอ เสียเงินเทอมละ ๔,๐๐๐ บาท ค่อนข้างถูกมาก

...ค่าใช้จ่ายรายเดือน แม่ก็จะส่งมาให้ ซึ่งแม่ก็ต้องไปเวียนยืมคนนั้นคนนี้เรื่อยๆ

...แม่ให้เงินเดือนละ ๓,๐๐๐ บาท ผมใช้ไม่หมดนะครับ ผมอยู่แค่ที่หอกับมาคณะ ไม่ไปไหนเลย

...อาหารที่หอตอนนั้นก็จานละ [illegible] ๑๘ บาท น้ำแก้วละ ๓ บาท ผมก็[illegible] ๓ มื้อแค่นั้น

...เวลาเพื่อนชวนไปกินข้าวข้างนอก ผมก็ต้องหาเหตุผลมาบอกเขาว่า [illegible] จริงๆคือเราไม่มีเงิน

...แล้วเพื่อนก็มองว่าผมเป็นคนเก็บตัว ซึ่งผมก็เป็นคนเก็บตัวมาตั้งแต่เด็กๆอยู่แล้ว บวกกับสถานการณ์การเงินอีก ก็ยิ่งไปกันใหญ่

...ผมก็ไม่น้อยใจนะครับ เพราะผมรู้ว่าสภาพเราเป็นอย่างไร ผมพยายามคิดถึงพ่อกับแม่ เพราะที่เรามาเรียนวันนี้เพราะท่าน ได้แค่นี้ก็พอแล้ว"

จนกระทั่งเขากลับไปเยี่ยมบ้านช่วงปิดเทอมใหญ่ของปี ๑ ภาพที่แม่ต้องไปยืมเงินคนอื่น ทำให้เขาเริ่มหางานพิเศษเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระครอบครัว

"ที่ผ่านมา แม่ส่งเงินให้ผมได้ทุกเดือน ซึ่งทำให้ผมรู้เลยว่าครอบครัวต้องไปยืมคนอื่นเพื่อผม ต้องลำบากกับคนเดียว

...ผมเลยต้องทำงานหารายได้พิเศษด้วยการรับสอนพิเศษภาษาอังกฤษ [illegible] โพสต์ในเว็บเด็กดีก่อนเลย

...ครั้งแรกที่ได้งาน ต้องออกไปสอนไกลมาก แถวปิ่นเกล้า ซึ่งก็เสียเวลาทำการบ้านอ่านหนังสือของเราไป

...จากวันนั้นผมก็สอนมาถึงทุกวันนี้ จนทุกวันนี้เรียนปี ๔ แล้ว ไม่มีเวลาไหนที่ผมได้อ่านหนังสือแบบเต็มที่เลย เพราะต้องสอนพิเศษตลอด

...ช่วงปิดเทอมผมอยากกลับบ้านคิดถึงพ่อแม่ ก็กลับไม่ได้ ปีหนึ่งกลับแค่ ๑๐ วันได้ครับ ก็ต้องใช้วิธีโทรคุยกับแม่ทุกวันแทน เพราะเป็นช่วงที่งานสอนพิเศษของผมจะเยอะมาก

...ผมเคยสอนนานที่สุด คือวันละ ๘ ชั่วโมงติดต่อกันเลย เรียนคนละ [illegible]